रसगुणानि मधुगुणानि यानि च । यथापूर्वं गुरुतराण्य-भिस्यन्दकराणि च । तेषां तु दीपनं हृद्यं हृत्पाण्डुजमिरोगनुत् । यकृत्प्लीहविकारघ्नं भेदि सौवीरकं तथा । धान्याम्लं धान्ययोनित्वाद्दीपनं दाहनाशनम् । स्पर्शात्पानात्तु पवनकफतृष्णाहरं लघु । तैक्ष्ण्याच्च निर्हरेदाशु कफं गण्डूषधारणात् । मुखवैरस्यदौर्गन्ध्यमलशोषक्लमापहम् । दीपनं तरुणं भेदि हितमास्यापनेषु च । सुतद्रसाश्रितानाञ्च जनानां सात्म्यमुच्यते ।"

स्मृतौ तु जातिभेदेन मद्यविशेषपाननिषेधार्थं मद्यविभागादि दर्शितं यथा प्रा० वि० मनुहारीतयमैः । "सुरा वै मलमन्नानां पाप्मा च मलमुच्यते । तस्माद्ब्राह्मण राजन्यौ वैश्यश्च न सुराम्पिबेत्" । तथा च श्रुतिः "सुरा वै मलमन्नानामन्नतं पाप्मतमं सुरेति" । यद्यप्यन्नशब्दः शूकधान्यतण्डुलविकारविशेषे ओदने प्रसिद्धस्तथापि बहुतरवचनात् पिष्टयवान्नादिविकारमपि लक्षयति । तेनान्नविकारविशेषोमदहेतुः सुरा इत्युच्यते । अत्रिः । "गौड़ीपैष्टी च माध्वी च विज्ञेया त्रिविधा सुरा । यथैवैका तथा सर्वा न पातव्या द्विजोत्तमैरिति" त्रिविधैव सुरेति पनसादिविकारव्यावृत्तस्य त्रितयस्यानुगतस्यैकस्य प्रवृत्तिनिमित्तस्याभावात् न पानक्रियाव्याप्यत्वम् इतरव्यावर्त्तकधर्म्मस्य महापातकहेतुपानकर्मत्वमुपाधिः सुराज्ञानाधीनं महापातकं तज्ज्ञानाधीनञ्च सुराज्ञानम् इतरेतराश्रयापत्तेः-पुलस्त्यवचनविरोधाच्च यथा पुलस्त्यः । "पायसं द्राक्षं माधूकं खार्ज्जूरं तालमैक्षवम् । माक्षिकं टाङ्कं माध्वीकमैरेयं नारिकेलजम् । समानानि विजानीयान्मद्यान्येकादशैव तु । द्वादशन्तु सुरा मद्यं सर्वेषामधमं स्मृतम्" । अनेनैकादशानां सुरात्वं निषेधति । मद्यशब्दस्तु मदहेतुद्रवद्रव्यमात्रवचनः अस्मादेव वचनात् न तु मद्यमात्रं सुराशब्दस्यार्थः तथा च बृहस्पतिः । "गौड़ीं माध्वीं सुरां पैष्टीं पीत्वा विप्रः समाचरेत् । तप्तकृच्छ्रं पराकञ्च चान्द्रायणमनुक्रमात्" । त्रयाणां सुरात्वे क्रमेण प्रायश्चित्तत्रयं न स्यात् । तथा भविष्ये "सुरा पैष्टी तु मुख्योक्ता न तस्याश्चेतरे समे" । पैष्टीति तण्डुलविकारमात्रोपलक्षणम् । इतरे गौड़ीमाध्व्यौ । अतो अन्नविकार एव सुराशब्दस्य मुख्यत्वात् त्रिविधा सुरेति गौड़ीमाध्व्योर्गौणसुरात्वज्ञापनार्थम् तेनैतत्पानेऽपि महापातकत्वमतिदिशति यथैवैका तथा सर्वेति पैष्ट्यां पूर्व्वप्रसिद्धिं दर्शयति यथा पैष्टी सुरा तथा सर्वा गौड़ी माध्वी च । पूर्ववचनोक्तापि पैष्टी दृष्टान्तत्वेनात्र दर्शिता । न पातव्या द्विजोत्तमैर्ब्राह्मणैरित्यर्थः । त्रैवर्णिकपरत्वे उत्तमपदानर्थक्यात् । न तु बहुवचनानर्थक्यपरीहारार्थं सुतमप्रातिपदिकानर्थक्यं युक्तं बहुवचनस्य सजातीयोपस्थापकत्वेन चरितार्थत्वात् । अतो ब्राह्मणस्य त्रिविधसुरापानं महापातकम् । "क्षत्रियवैश्ययोस्तु" सुरा वै मलमन्नानामिति वचनेन पैष्ट्येवेति स्थितम् गोविन्दराजविश्वरूपवीरेश्वराणामयमनुमतोऽर्थः । अत एव "एवं माध्वी च गौड़ी च पैष्टी च त्रिविधा सुरा । द्विजातिभिर्न पातव्या कदाचिदपि कर्हिचित्" इतिमनुवचनेऽपि द्विजातिपदं ब्राह्मणपरमेव । अतएव द्विविधसुरापाने क्षत्रियादीनां महापातकं तावदस्तु दोषाभावमेवाहुर्व्यवाचस्पत्याद्याः । "कामादपि हि राजन्योवैश्यो वापि कथञ्चन । मद्यमेवासुरां पीत्वा न दोषं प्रतिपद्यते" तदेवं पैष्टीनिषेधस्त्रैवर्णिकानाम् गौडीमाध्वीनिषेधस्तु ब्राह्मणस्यैव नतु ब्राह्मणराजन्यावेति कर्तृविशेषणं पुंलिङ्गं तत्र विवक्षितम् अतः कथं ब्राह्मण्याः सुरापानं महापातकम् उच्यते निषिध्यमानक्रियायाविधेयत्वेन तत्कर्त्तुरनुपादेयत्वात्तद्विशेषणं लिङ्गमविवक्षितम् हविरुभयत्ववत् । अतस्तज्जातिस्त्रीणामपि पाननिषेधः । तथा च भविष्ये "तस्मान्न पेयं विप्रेण सुरामद्यं कथञ्चन । ब्राह्मण्यापि न पेया वै सुरा पापभयावहा" । "यद्ब्राह्मणी सुरापी स्यान्न तां देवाः पतिलोकं नयन्तीति" श्रुतिः । "यतस्तद्वपुरीरेण भार्या यस्य सुरां पिबेत् । पतितार्द्धशरीरस्य निष्कृतिर्नोपपद्यते" । न चैवं क्षत्रियवैश्यस्त्रीणामनिषेधः ब्राह्मणीपदस्य निषिद्धसुरापानकर्त्तृभार्य्योपलक्षकत्वात् "भार्य्या यस्य सुरां पिबेदिति सामान्यश्रवणाच्च ।

वेदविहितः मद्यसवनप्रकारस्तु सौत्रामणीशब्दे वक्ष्यते । "यक्षरक्षःपिशाचान्नं मद्यं मांसं सुरासवम् । तद्ब्राह्मणेन नात्तव्यं देवानामश्नता हविः" मनुः । "अनासवाख्यं करणं मदस्य" कुमा० । "नानासवपात्रसङ्कुलम्" काद० । "सुखं लालाक्लिन्नं पिबति चषकं सासवमिव" शान्तिश० । "संविदासवयोर्मध्ये संविदेव गरीयसी" तन्त्र० । भावे घञ् । २मद्यादेरभिषवे (मदचोयान) आस्रूयतेऽत्र आधारे घञ् । ३अभिषवपात्रे । आ+सू—प्रसवे अच् । ६प्रसवकर्त्तरि त्रि० । "देवस्य सवितुर्मतिमासवं विश्वदेव्यम्" श्रुतिः । [त० । तालवृक्षे ।

आसवद्रु पु० आसवस्य (ताड़ी) मद्यभेदस्य कारणं द्रुः शाक०

आसवनीय त्रि० आ+सु-कर्म्मणि अनीयर् । अभिषवणीये-